

Jacodine van de Velde

**BLIJF
BIJ ME
IN HET
DONKER**

Clavis
YOUNG ADULT

BLIJF BIJ ME IN HET DONKER

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Jacodine van de Velde

Blijf bij me in het donker

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: paardenliefde, rouw, identiteit, vriendschap

NUR 285

ISBN 978 90 448 5271 4

D/2024/4124/184

Alle rechten voorbehouden

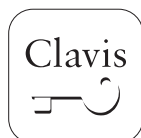
www.clavisbooks.com

www.jacodinevandevelde.com

@jacodinevandevelde

Jacodine van de Velde

BLIJF
BIJ ME
IN HET
DONKER

Andere boeken van Jacodine van de Velde bij Clavis

Het licht in jou en mij

Wat je zegt zie je zelf

De stilte zegt genoeg

Steen voor steen

A black and white silhouette photograph of a person hugging a horse. The scene is set against a dramatic sky with a bright sun or moon on the right side, creating a strong backlight effect. The person is on the right, leaning towards the horse on the left. The horse's mane is visible. The foreground shows the silhouettes of tall grasses.

‘Volg mij niet in het licht,
maar blijf bij me in het donker.’

Rowena Verstraeten

*Opgedragen aan Julie.
Wat een inspiratie, wat een power!*

1

Het is koud wanneer ik de achterdeur uit stap. In de verte klinkt af en toe een vroege vuurwerkknal, maar verder heerst er hier rust wanneer ik naar de paddock loop, het omheinde deel achter de paardenstal. Zodra ik mijn fluitje laat horen, heft Missy haar hoofd op. Iets minder enthousiast dan normaal komt mijn pony mijn kant op.

‘Hé meisje.’ Ik breng mijn vinger naar mijn lippen en maak een zoengeluidje om een kusje te vragen. Meteen drukt ze haar snoet tegen mijn gezicht. Ik geniet van het contact en aai over haar gladde witte vacht. Net als vanmorgen heb ik het gevoel dat er iets met haar aan de hand is, al weet ik niet wat. Zachtjes blijf ik tegen haar praten terwijl ik haar mee naar binnen neem. Ik let op haar bewegingen, maar ze loopt normaal en ik zie geen aanwijzingen dat er iets mis is.

In de schuur leid ik haar naar de poetsplaats en laat haar daar los staan, met alleen een touw voor haar borst. Mijn opa, die aan komt lopen, ziet dat ik haar los laat staan en kan het niet laten om te zeggen: ‘Zet haar vast, Asha.’

‘Dat hoeft bij jou niet, hè, brave meid?’ Ik aai Missy over haar flank en begin met het kammen van haar manen. Mijn pony is heel geduldig en blijft rustig staan als ik haar verzorg.

‘Het blijven dieren en ze kunnen altijd onvoorspelbaar reageren,’ houdt opa vol. Ik negeer hem; Missy en ik zijn twee handen op één buik, ik ben volkomen veilig bij haar.

Opa schudt nog een keer afkeurend zijn hoofd, maar laat het er

verder bij. Ik snap niet waarom hij er überhaupt iets van zegt. Hij weet dat ik wat dit betreft toch niet naar hem luister. In zichzelf moppend rijdt hij de kruiwagen met mest naar buiten.

Terwijl ik Missy's lijf borstel, gooi ik mijn frustraties eruit; niemand kan zo goed luisteren als zij.

'Vanavond is dat oudejaarsfeest bij Joyce en ik heb er helemaal geen zin in.' Mijn pony heeft de afgelopen anderhalve week al te horen gekregen dat Anne-Fleur en Linde, twee van mijn vriendinnen, ineens besloten hebben niet meer naar het feest van onze klasgenoot te gaan. In plaats daarvan gaan ze naar Denise, een ander meisje van school. Denise wil al heel lang bij ons vriendinnengroepje horen, maar Anne-Fleur, Linde en Tamara stonden dat niet toe. Nu vinden ze Denise ineens wel interessant, omdat ze een feest geeft met haar broer, op wie Linde een crush heeft. Linde haalde Anne-Fleur over om mee naar Denise te gaan. Tamara is op wintersport en ik weigerde Joyce af te zeggen. Gevolg: ik ga als enige van ons vieren naar Joyce.

Ik zou tegen Missy willen zeggen dat ze Denise gewoon gebruiken, maar dat voelt hypocriet. Ik gebruik Anne-Fleur, Linde en Tamara al meer dan vier jaar. Wie ben ik om hun iets te verwijten?

'Eigenlijk zijn mensen net zulke kuddedieren als paarden.' Ik buk om haar hoef uit te krabben. 'Bij jullie is Lucky de baas, bij ons Anne-Fleur.' Ik moet een beetje lachen om de vergelijking tussen onze shetlander en Anne-Fleur. 'Misschien had ik niet zo moeilijk moeten doen en de "kudde" gewoon moeten volgen. Dat is tenslotte de beste manier om te overleven.' Ik kom overeind en loop naar haar hoofd. 'Wat vind jij?' Ik kriebel achter haar oren en glimlach. 'Ik weet wel wat jij vindt. Dat wij mensen maar ingewikkeld doen, hè?'

Vanaf dat moment probeer ik het hele gedoe van me af te zetten en

me op Missy's verzorging te concentreren. Zoals altijd leidt dat ertoe dat ik me iets rustiger voel. Nadat ik haar hoeven heb uitgekrabd, haal ik de nodige spullen. Ik vervang haar halster door de kaptoom, een hoofdstel zonder bit, en neem de dubbele longeerlijn mee naar de bak, waar ik hem door de ringen haal en aan onze training begin. Ik laat haar eerst rustig wat rondjes om me heen lopen en stuur haar bij met behulp van de lijn.

Vrijwel elke dag train ik zo'n dertig tot zestig minuten met Missy. Vandaag heb ik het gevoel dat ik haar een beetje moet ontzien.

Vanwege de dressuurwedstrijden waar Missy en ik aan deelnemen, moet ik in goede conditie zijn. Ik zwem, loop een keer per week hard, ga naar de sportschool om mijn spieren te trainen en doe oefeningen voor mijn balans. Maar vandaag heb ik mezelf ook ontzien, want mijn hardlooprondte was korter dan normaal. Ik voel me al de hele dag onrustig en anders dan ik hoopte, heeft het hardlopen niet geholpen om dat gevoel weg te krijgen.

Missy en ik zijn al een poosje met onze training bezig als mijn vader verschijnt. Met zijn onderarmen op het hek leunend kijkt hij toe terwijl ik een aantal oefeningen afwerk.

'Ze valt over haar schouder,' roept hij na een tijdje.

Ik knik, want ik heb zelf ook gezien dat ze te veel op haar binnenste schouder leunt. Het is niets voor Missy om zo uit balans te zijn. Zachtjes laat ik de lijn wat vieren, zodat ze wat langzamer door de bocht loopt en haar lijf beter gecentreerd blijft.

'Is ze oké?' vraagt mijn vader een poosje later. Vanmorgen vertelde ik hem dat ze niet zichzelf leek.

'Ik weet het niet,' beken ik. Ik merk niets concreets, maar voel onrust. 'Ik hou het kort vandaag.'

‘Misschien beter, ja. Zet haar straks gelijk op stal. Ik haal de rest ook vroeg naar binnen vanwege het vuurwerk.’

Ik steek mijn hand op als reactie.

Een kleine tien minuten later hou ik het voor gezien en neem ik Missy mee naar binnen. Ik spuit haar benen af en verzorg haar zoals het hoort. De infraroodlampen boven haar branden, want dat is lekker voor haar spieren. Ik krab haar hoeven weer uit en tot slot lak ik ze met hoefolie. Mijn vader heeft al vers stro in haar stal geschept, zie ik.

Ik leid Missy haar box in, druk een kus op haar neus en verlaat de stal om mijn vader en opa te helpen met de andere paarden.

Nadat ik heb gedoucht, sta ik in een joggingbroek en een trui voor mijn kledingkast. Even overweeg ik om me af te melden bij Joyce en gewoon thuis te blijven. Maar dan geef ik mezelf een mentale schop onder mijn kont; ik heb a gezegd, nu moet ik ook b zeggen.

Trouwens, zelfs mijn veertienjarige zusje Shanti viert oudejaarsavond niet thuis. Zij gaat naar een vriendin en mijn broer Antonio viert het in Amsterdam, waar hij studeert. Dus nee, ik blijf niet als enige van ons drieën thuis met mijn ouders en de helft van paps familie, hoe lief ze allemaal ook zijn.

Wat trek ik aan vanavond? In ieder geval mijn zwarte broek. Nu nog iets voor erop. Ik trek een witte blouse uit de kast en bekijk die keurend. Hm, nee. Ik hang de blouse terug en doorzoek mijn topjes. Ik pluk een zwart met zilverkleurige pailletjes van de stapel, gooi het boven op de broek en kijk ernaar. Yep, dat wordt het ... Alleen nu nog niet. Me optutten doe ik later wel, voorlopig hou ik lekker mijn makkelijke kloffie aan.

Ik loop naar de slaapkamer naast die van mij. Shanti ligt op haar

buik op bed en bekijkt TikTokfilmpjes op haar telefoon.

‘Hé sis.’ Ze schuift een stukje op. Ik plof naast haar neer en kijk een poosje met haar mee.

Grappig dat het algoritme haar totaal andere filmpjes aanbiedt dan mij. Ik kijk vooral paarden filmpjes, zij ... echt van alles. Van grappige katten filmpjes, NOS-nieuws, shoplogs en make-uptutorials tot boekenclubs. Het is een perfecte weergave van hoe verschillend we zijn. Mijn leven draait om paarden, dat van mijn zusje om zoveel meer. Shanti is, net als mam, een beetje een nerd. En dat bedoel ik positief. Ze zijn allebei onwijs intelligent en nemen hun school slash werk heel serieus. Daar kan ik alleen maar bewondering voor hebben.

Zelf kreeg ik aan het eind van de basisschool ook vwo-advies, maar omdat ik zo veel mogelijk tijd en energie aan het paardrijden wilde besteden, ging ik naar de havo. En daarin lijk ik precies op pap. Nadat hij een aantal jaren in de ICT had gewerkt, zei hij zijn baan op om zich volledig op zijn passie te richten: de paarden.

‘Wat kijk jij allemaal?’ vraag ik Shanti wanneer ik op haar scherm een kat een meter de lucht in zie springen omdat er een boterham uit een broodrooster schiet.

Ze haalt haar schouders op. ‘Van alles.’ Ze grinnikt. ‘Niets eigenlijk.’ Ze scrolt door en blijft een paar tellen hangen bij iemand die zonder woorden duidelijk wil maken wat ze van een of ander boek vond.

Ik rol op mijn rug en probeer daarbij niet van het bed te vallen. Shanti heeft tot haar frustratie een gewoon eenpersoonsbed, terwijl Antonio en ik allebei een twijfelaar hebben.

‘Wat doe je?’ Shanti kijkt op van haar telefoon als ik niet meteen antwoord geef.

‘Ik voel me ... raar.’ Rusteloos. De hele dag al.

‘Je bent ook raar,’ zegt ze met een ondeugende grijns terwijl ze verder scrolt. Ik rol met mijn ogen.

Ik besluit naar mijn gevoel te luisteren en duw mezelf overeind. ‘Ik ga nog even bij Missy kijken.’

‘Kee,’ mompelt ze.

Ik loop de trap af en de gang door. Ik ben nog niet in de keuken of ik ruik de bojo al. Oma haalt de kokoscake met rozijnen net uit de oven.

‘Kijk eens hoe goed hij weer gelukt is.’ Ze glundert van trots. ‘Neem een stuk, mi gudu.’ Oma houdt van ons alle drie evenveel, maar ik ben de enige die ze ‘mijn schatje’ noemt.

Ik knik gretig. ‘Graag, oma.’

Ze geeft me een servetje en snijdt een plak van de cake.

‘Dank u wel.’

‘Ik ga snel terug naar mijn eigen keuken, want daar staat een fiadoe in de oven.’ De taart met gedroogde vruchten ontbreekt op geen enkel feest en is oma’s specialiteit. Ze kan geweldig koken en bakken, maar olieballen of appelbeignets zul je bij ons niet op tafel zien op oudejaarsavond.

Door de achterdeur gaan we samen naar buiten. Zij loopt naar haar eigen huisje, ik naar de stallen met het stuk bojo in mijn hand en een knoop in mijn maag. Wanneer ik de schuur in loop, hoor ik het geschraap van hoeven. Ik frons en versnel mijn pas. Missy briest en haar hoofd hangt. Wanneer ik met mijn tong klak, kijkt ze kort mijn kant op. Dan draait ze haar hoofd naar achteren, richting haar buik. Ik stop het laatste stuk bojo in mijn mond voordat ik haar box open en naar binnen ga. Mijn pony briest en kijkt weer naar mij.

‘Wat is er met je?’ vraag ik gealarmeerd. Opnieuw kijkt ze achterom. Ik knijp mijn ogen samen. ‘Heb je pijn? Pijn in je buik?’ Als vanzelf schuift mijn ene hand naar mijn eigen buik, de andere leg ik op haar flank. Weer briesst ze, wat ze normaal niet zo vaak doet. ‘Je voelt je niet lekker, hè?’ Met mijn gezicht in haar manen gedrukt knuffel ik haar. ‘Ik weet dat er iets niet in orde is. Ik ga pap halen. Ben zo bij je terug,’ fluister ik.

Ik sluit de staldeur achter me en haast me terug naar ons huis. Mijn vader is net onder de douche vandaan gekomen en zit met mijn moeder en opa koffie te drinken aan de grote eettafel, die de keuken en de woonkamer met elkaar verbindt.

‘Pap, er is iets met Missy.’

De lach op zijn gezicht sterft weg. Met wat cakekruideltjes bij zijn mondhoek kijkt hij naar me op. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Dat weet ik niet, maar volgens mij is er iets niet goed. Misschien heeft ze last van haar buik of zo. Er is in ieder geval iets niet oké.’ Ik leg mijn handen op de rugleuning van mijn moeders stoel. Ze draait zich half naar me om en ik hup een beetje ongedurig op en neer.

‘Ik kom zo kijken. Even dit wegwerken.’ Hij houdt een stukje bojo omhoog.

‘Kunt u de dierenarts bellen?’

‘Misschien is ze gewoon nerveus door het vuurwerk,’ bemoeit opa zich ermee.

‘Nee, dat is het niet. Ze schraapt met haar hoef, kijkt naar haar buik en heeft haar hooi niet opgegeten.’

‘Zweet ze? Is haar ademhaling versneld?’ vraagt hij verder.

‘Nee, opa,’ antwoord ik geërgerd. Die signalen heb ik niet nodig om te weten dat er iets mis is.

‘Ik kom met je mee.’ Mijn vader veegt met een servet zijn mond af en staat op.

‘Carl, je gaat toch niet op oudejaarsavond de dierenarts bellen omdat Asha “het gevoel heeft dat er iets mis is”?’ zegt opa afkeurend tegen mijn vader.

Ik kijk op mijn horloge. Het is bijna vijf uur.

‘Bemoei je er niet mee, Orlando,’ zegt oma, die de keuken in komt lopen, berispelend. Ze zet de fiadoe op het aanrecht. ‘Dat zijn jouw zaken niet.’

Ik schenk haar een dankbare glimlach voordat ik met mijn vader mee naar buiten loop en mijn moeder met een kibbelende opa en oma achterlaat.

Mijn vader blijft voor de stal van Missy staan en bekijkt haar eerst rustig. Weer hangt haar hoofd en schraapt ze met haar hoef over de grond. Ze briest als ze me ziet, kijkt weer achterom.

‘Het is net alsof ze me wil vertellen dat er iets mis is,’ zeg ik. ‘Ziet u?’

Hij knikt alleen maar, zegt niets en stapt achter me aan de stal binnen. Mijn vader laat zijn hand over haar hals gaan en daarna over haar flank. ‘Ze ademt wel een beetje oppervlakkiger, lijkt het,’ mompelt hij. Hij checkt haar benen, maar ze reageert niet zichtbaar op zijn aanrakingen.

Hij loopt terug naar haar hoofd en aait over haar neus.

‘Haar ogen staan ook anders,’ zeg ik ongerust. ‘Dat viel me vanmorgen al op.’

Hij kijkt haar in de ogen. Ik ben blij dat opa niet mee naar de stal is gekomen. Pap neemt me serieus en heeft net zo’n band met de paarden als ik. Opa is zakelijker.

‘Ze zijn niet echt dof, Ash,’ zegt hij aarzelend.

‘Volgens mij wel,’ hou ik vol.

Met een flauw glimlachje strijkt hij over mijn haar, zijn teken om te laten weten dat hij mogelijk niet ziet wat mij wel opvalt.

‘Ik vind dat we de dierenarts moeten laten komen,’ zeg ik nog een keer.

‘Ze is wat onrustig, dat ben ik met je eens, maar verder lijkt ze niets te mankeren.’ Mijn vader kijkt langs Missy’s hoofd naar mij. ‘We kijken het nog even aan.’

‘Maar ...’ begin ik.

‘Zodra we iets concreets hebben, bel ik de dierenarts. Nu kunnen we echt nog niet bellen.’

Ineens weet ik het zeker: ik ga vanavond nergens heen.

2

Met het bord dat oma me net heeft gebracht, sta ik voor Missy's box de rijst met kip naar binnen te werken. Ik weiger hier weg te gaan. Ik weet dat ik gelijk heb en bij het eerste het beste bewijs laat ik pap de dierenarts bellen.

Wanneer mijn telefoon in mijn kontzak trilt, pak ik hem eruit. Een appje van Joyce, die ik een uurtje geleden heb laten weten dat ik vanavond niet kom. Ze is niet blij en gelooft duidelijk niet dat ik ziek ben - wat ik voor het gemak maar als reden opgaf - aangezien ze appt: *Veel plezier bij Denise.*

Ik voel me er rot over en twijfel of ik terug zal appen, maar besluit het niet te doen. Ze heeft haar mening toch al klaar en ik heb wel wat anders aan mijn hoofd. Ook de appjes van Linde en Anne-Fleur, die me proberen over te halen om alsnog naar Denise te komen, neger ik.

Okie, de bruine merrie die in de stal naast Missy staat, steekt haar hoofd naar buiten. Ze is onrustig. Ik ben ervan overtuigd dat ook zij aanvoelt dat er iets niet in orde is met haar maatje.

Ik stop net een volgende hap in mijn mond wanneer Missy weer met haar hoeven schraapt en dan plotseling op de grond neerploft. Niet zoals anders, maar op een krampachtige manier. Een moment blijf ik versteend staan, dan draai ik me met een ruk om en ren de stal uit, over het terrein naar de achterdeur.

'Pap, je moet nu komen!' roep ik al voordat ik in de keuken ben.

Ik zwaai de tussendeur open en schuif licht hijgend mijn bord op het aanrecht. Niet alleen mijn ouders, Shanti en opa en oma zijn er, maar ook mijn vaders zus met haar gezin en zijn jongste broer met zijn vriendin. De pannen staan nog op tafel, de borden zijn leeg en de gesprekken vallen onmiddellijk stil. 'Ze heeft pijn, pap. Er is echt iets mis. Wilt u alstublieft de dierenarts bellen?' Ik kijk hem smekend aan.

Hij knikt, komt meteen overeind en pakt zijn telefoon van het aanrecht. Ik draai me om en ren terug naar de stallen.

Ik verwacht dat mijn vader Missy eerst zelf zal willen zien, maar zodra de achterdeur achter hem dichtvalt, begint hij al te praten.

'Bram, met Carl Kalloe. Het spijt me dat ik u op oudejaarsavond moet bellen, maar het lijkt erop dat we een probleem met Missy hebben.'

Opgelucht dat onze eigen dierenarts vanavond dienst heeft, loop ik terug naar Missy. Ik zou zweren dat haar ademhaling oppervlakiger is dan daarnet.

'Hé meisje. Geen rare fratsen, oké?' Bezorgd wrijf ik over haar vacht, die anders voelt dan normaal. Klammer.

'Meneer Borra komt eraan, maar het kan een poosje duren. Je moet met haar gaan lopen.' Pap heeft haar halster al uit de zadelkamer gepakt en geeft het aan mij.

'Dank u wel,' mompel ik. Ik schuif het halster over haar hoofd en gesp het dicht. Meerdere malen moet ik haar aansporen voordat ze opstaat. Door de schuifdeur leid ik haar de stal uit, de paddock in. Ik loop wat met haar heen en weer en ondertussen hou ik haar als een havik in de gaten.

Ze is niet oké. Ik weet het zeker. Er is iets mis. Ze is niet oké.

Een paniekerig gevoel dreunt door mijn lijf. Ik weet niet of het een voorgevoel is of dat ik mezelf gek maak van angst. Ik probeer me op Missy te concentreren en de paniek aan de kant te schuiven.

‘Laat haar nu maar uitrusten,’ zegt mijn vader na een minuut of tien. ‘Ze mag niet eten, Asha,’ waarschuwt hij me als ik met Missy achter me aan terug de schuur in loop.

Niet mogen eten, moeten lopen, onrustig zijn, kijken naar haar buik ... *Koliek*. Ze zijn bang dat Missy koliek heeft. Een paard kan op verschillende plekken in het spijsverteringskanaal verstoppingen, gasophopingen of verschuivingen krijgen, wat voor buikpijn zorgt.

Ik knik om mijn vader te laten weten dat ik hem heb gehoord en leid Missy haar box in, waar ik het halster van haar hoofd haal.

Koliek kan overgaan, dat is te behandelen, spreek ik mezelf sussend toe.

Het kan ook dodelijk zijn, jengelt het meteen daarop in mijn hoofd.

Ik bijt op mijn lip en aai Missy.

‘Meneer Borra is er over een kwartiertje, Ash.’ Mijn vader probeert mij net zo kalmerend toe te spreken als ik Missy.

‘Oké,’ fluister ik.

Dat kwartier lijkt een eeuwigheid te duren, maar uiteindelijk hoor ik het busje van de dierenarts het terrein op rijden. Mijn vader gaat naar buiten en komt samen met opa en meneer Borra de schuur in.

‘Hallo Asha.’ De haardos van de oudere man is net zo wit als de manen van Missy. ‘Zorgen om Missy, begrijp ik?’ Hij glimlacht vriendelijk naar me.

‘Ja, meneer.’ Opgelucht dat hij er is, weet ik een glimlachje terug te produceren.

‘Ik zal haar eens onderzoeken.’ Hij zet zijn tas neer en voelt met

zijn wijs- en middelvinger aan de binnenkant van haar onderkaak om haar hartslag te checken. Dan bekijkt hij de slijmvliezen van haar oog en mond om de bloedsomloop te controleren. 'Afgaand op het zweten, de snellere hartslag en haar ademhaling heeft ze koorts.' Hij pakt de thermometer uit zijn tas en loopt naar Missy's achterkant.

'En?' vraag ik als hij een moment later terug naar zijn koffer loopt.

'39,3,' bromt hij terwijl hij zijn stethoscoop pakt.

Zie je, wat ik al dacht. De temperatuur van een paard hoort ongeveer net als bij mensen te zijn, dus dit is veel te hoog.

'Ik ga naar haar darmen luisteren,' meldt hij.

Mijn vader legt zijn hand op mijn schouder, waarop ik een stapje naar achteren zet en een beetje tegen hem aan leun terwijl ik probeer te ontspannen.

Met de stethoscoop om zijn nek laat de dierenarts even later zijn hand over Missy's rug gaan. Hij knijpt in het laatste stuk van haar rug. Ik weet dat ze hoort door te buigen, maar ze geeft geen krimp.

'Niet goed, hè?' vraag ik zachtjes. Ik stap bij mijn vader vandaan en aai Missy over haar neus.

'Nee, niet goed. Ze heeft buikpijn en houdt haar rug en buik zo strak aangespannen dat ze niet reageert op de lendenreflex. Ik ga haar pijnstillers en een darmontspanner geven.'

Nadat meneer Borra de medicijnen met een injectie heeft toegediend, moeten we een paar minuten wachten tot ze werken. Hij praat wat met mijn vader en opa, maar ik volg het gesprek niet. Ik heb alleen aandacht voor mijn pony.

Mijn gedachten voeren me terug naar mijn eerste ontmoeting met Missy. Ik ging met mijn vader mee om zijn nieuwe paard, Okie, bij een handelaar op te halen. Terwijl hij en de verkoper de laatste

zaken regelden, liep ik naar de wei waar Okie stond. Maar het was niet mijn vaders nieuwe paard dat mijn aandacht trok. Het was de spierwitte pony die erbij liep, in mijn zesjarige ogen een sprookjesdier. Ik klom op de onderste balk van het hek, het paardje keek op en hoe klein ik ook was, ik voelde een connectie met haar. Na een kort moment kwam ze in draf naar het hek. Haar witte manen wapperden op en neer en glommen in de zon. Ik vond haar zo mooi. Briesend schudde ze haar hoofd toen ze voor me tot stilstand kwam.

Als betoverd stak ik mijn hand naar haar uit en haar zachte tong gleed erover. Ik aaide haar, klom nog een balk hoger om beter bij haar hals te kunnen.

‘Asha, kom van dat hek af,’ hoorde ik mijn vader vlak erna roepen, maar ik luisterde niet. Het liefst wilde ik op de hoogste dwarsbalk klimmen om op de pony te kunnen gaan zitten. ‘Opassen, kleine meid.’ Mijn vader tilde me van het hek.

‘Ik wil op het paardje,’ zei ik tegen hem terwijl ik alweer halverwege de dwarsbalken was.

‘Nee, we gaan Okie uit de wei halen en naar de trailer brengen.’ Hij maakte aanstalten om me weer van het hek te tillen, maar ik klemde mijn armpjes om de balk.

‘Papa, ik wil erop. Heel even maar. Alstublieft?’ Smekend keek ik hem aan. Zijn blik gleed van mij naar de witte pony, die nog steeds vlak bij me stond.

‘Dit is Missy,’ zei de paardenhandelaar, die zich bij ons had gevoegd. ‘Een elfjarige connemara. Ze is van mijn dochter geweest, maar die is haar inmiddels ontgroeid. Braaf diertje, hoor. Ze mag er best even op zitten.’

‘Alstublieft, papa?’ fluisterde ik.

Mijn vaders blik verzachtte, waardoor ik al voor de glimlach die volgde wist dat ik mijn zin zou krijgen.

Het hek werd opengemaakt en in een mum van tijd zat ik boven op Missy. Ik klemde mijn knuisten in haar manen, want ze was behoorlijk hoog in vergelijking met de shetlander waar ik op leerde rijden. Al snel liet ik me naar voren zakken en legde mijn handen aan beide kanten van haar hals. Met mijn neus in haar manen gedrukt lag ik op haar.

Ik had al zo vaak op een paard gezeten, vanaf mijn peutertijd samen met mijn vader en al heel jong op de shetlander die hij voor Antonio had gekocht. Maar nog nooit had ik dit ervaren. Het voelde alsof ze bij me hoorde.

‘Papa, ik wil Missy mee naar huis nemen,’ verzuchtte ik.

En dat is wat er uiteindelijk gebeurde. De paardenhandelaar waarschuwde mijn vader: ‘Ze heeft een schofthoogte,’ hij wees naar Missy’s schouder, ‘van een meter tweeënveertig, wat betekent dat ze een D-pony is. Veel te groot voor een meisje van zes.’ Maar mijn vader zag de speciale klik tussen ons. De paardenliefhebber in hem ging overstag en uiteindelijk reden we met Okie en Missy terug naar huis.

Ik glimlach bij de herinnering aan mijn moeders reactie. Ze verklaarde mijn vader voor gek. ‘Dat is geen pony, dat is een páárd,’ had ze uitgeroepen. Voor veel mensen lijkt een D-pony qua grootte ook gewoon een paard. ‘Geen sprake van dat ze daarop mag rijden.’

Al snel reed ik er wel degelijk op, want het was de bijzondere klik tussen Missy en mij die ervoor zorgde dat ze me vanaf het begin accepteerde.

‘De medicatie zal inmiddels zijn werk doen, dus ik ga rectaal opvoelen.’ De mededeling van de dierenarts haalt me uit mijn ge-

dachten en in één klap sta ik met beide benen op de grond.

Hij gaat achter Missy staan en brengt eerst zijn hand en vervolgens langzaam de rest van zijn arm bij haar naar binnen. Ze huppelt wat ongedurig op haar achterbenen, maar staat het verder lijdzaam toe. Tot haar oren plotseling naar achteren schieten. Ik trek een pijnlijk gezicht.

‘Gaskoliek,’ concludeert de dierenarts.

Gespannen kijk ik naar hem, in afwachting van meer informatie.

Hij zoekt mijn blik en terwijl hij zijn arm langzaam uit Missy haalt, zegt hij: ‘Er zit gas in haar blindedarm, Asha. Je moet de komende tijd elk uur een minuut of tien met haar lopen, soms een beetje draven en haar daarna laten rusten. Niet laten eten.’

Ik knik. Ik weet het. Ze moet in beweging blijven om haar darmen te activeren, zodat ze gaat mesten.

Meneer Borra kijkt op zijn horloge. ‘Bijna zeven uur. Dat wordt geen oliebollenfeest voor jou, jongedame,’ zegt hij.

‘Dat geeft niet.’ Dat oudejaarsfeest kan me gestolen worden.

‘Door de medicijnen mag ze de komende zes tot acht uur geen pijn hebben. Hou haar goed in de gaten en bel me als er iets verandert.’

‘Doen we,’ zegt mijn vader.

‘Ik denk dat Asha blij is dat jij vanavond dienst hebt.’ Opa geeft de dierenarts een klopje op zijn schouder.

‘Heb ik niet.’ Hij klapt zijn tas dicht en komt overeind. ‘Maar voor jullie maak ik een uitzondering. Bel me als je het niet vertrouwt.’

‘Dank u wel dat u bent gekomen,’ zeg ik.

‘Geen probleem. Jullie zijn al zo lang klant bij mij en ik weet hoeveel Missy voor je betekent.’ Hij geeft me een aai over mijn bol

alsof ik dat zesjarige meisje weer ben en verlaat dan met mijn vader en opa de schuur.

In de drie uur die volgen, is Missy soezig. Soms lopen we een stukje en ik laat haar een keer draven, maar merk dat ze snel moe is. Even krijg ik hoop omdat ze een beetje mest. Maar dan, als het net tien uur is geweest, merk ik dat ze weer met haar hoeven gaat schrapen en haar toestand plotsklaps verslechtert als ik buiten in de rijbak een rondje met haar loop. Ze kromt een been naar haar onderbuik en hapt ernaar. Dan maakt ze aanstalten om zich op de grond te laten zakken. Ik probeer haar overeind te houden, maar ze ploft neer en rolt op haar rug en terug.

Ze heeft pijn. Ondanks de medicijnen.

Snel bel ik mijn vader. Binnen een paar minuten is hij buiten, met opa en mijn tante in zijn kielzog.

‘Bel meneer Borra!’ roep ik paniekerig.

‘Heb ik gedaan. Hij is onderweg.’ Mijn vader komt ook de paddock in.

‘Ze wilde gaan liggen en ze heeft pijn. Haar temperatuur is volgens mij nog verder opgelopen.’ Ineens moet ik huilen.

‘Het komt wel goed met haar.’ Mijn vader slaat zijn arm om me heen en trekt me tegen zich aan.

Ik schud mijn hoofd. Ik ben niet pessimistisch van aard, maar ik geloof niet dat het goed met haar komt. Ik voel het gewoon.

Troosteloos sta ik daar in het donker in mijn vaders armen, het touw van Missy’s halster slap in mijn hand, Missy vlak bij me in het zand.

Wanneer de dierenarts rond halfelf verschijnt, voert hij het hele onderzoek opnieuw uit.

‘Dit is niet best,’ mompelt hij als hij het slijmvlies van haar oog bekijkt.

In het schijnsel van zijn lampje zie ik het ook: het vlies is donkerrood in plaats van de normale, bleekroze kleur.

Tranen branden weer in mijn ogen, maar ik verbijt ze.

Een paar minuten na het toedienen van een nieuwe dosis pijnstillers en darmontspanner schudt de oudere man zijn hoofd bij het rectaal opvoelen. ‘Waarschijnlijk een invaginatie,’ mompelt hij terwijl hij oogcontact met mijn vader zoekt.

Ik kijk van de dierenarts naar mijn vader, die zijn ogen kort sluit.

Er trekt een rilling door me heen. ‘Wat is dat?’ vraag ik gealarmeerd.

Meneer Borra trekt de plastic veterinaire handschoen uit. ‘Hier, aan de rechterkant van haar buik, zit de blindedarm. Die heeft de vorm van een soort komma. Missy’s dunne darm is nu waarschijnlijk in de ronding van die komma geschoven. Dat noemen we invaginatie. De dunne darm wordt daardoor afgekneld. Ik kan voelen dat de dunne darm nu ook veel gas bevat. Dat is echt niet goed.’

‘Oké,’ piep ik met een afgeknepen stemmetje. ‘En nu?’

Met uitzondering van het fluitende geluid van een vuurpijl verderop blijft het een lang moment stil. Te lang.

‘Haar slijmvlies is al donkerrood. Ze raakt zo in een shock als we niet snel iets doen,’ antwoordt de dierenarts uiteindelijk.

‘Dan moeten we haar zo snel mogelijk laten opereren, toch?’ Mijn blik schiet van hem naar mijn vader en weer terug.

‘Ash, dat redden we niet. We zijn nooit op tijd in de kliniek,’ zegt mijn vader.

‘Maar hij zegt toch dat we snel iets moeten doen?’ Ik weiger te

geloven waar ik vanaf vanmiddag al bang voor ben.

‘Meneer Borra doelt niet op een operatie, lieverd.’ Mijn vaders ogen glinsteren in het maanlicht en hij steekt zijn hand naar me uit.

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd, zet een stap naar achteren. Dan draai ik me om en sla mijn armen om Missy heen. ‘Nee ...’ fluister ik tegen haar hals.

‘Het spijt me, Asha. Het enige wat we voor Missy kunnen doen, is haar uit haar lijden verlossen.’

Ik draai mijn hoofd naar de dierenarts, die zijn hand door zijn witte haardos haalt en met een meelevende blik naar me kijkt. ‘Ze is nog geen tweeëntwintig,’ zeg ik.

‘Ik weet het, ze is nog veel te jong, maar hier kunnen we niets tegen doen en ze gaat nu snel achteruit.’

‘Hoe had ik dit kunnen voorkomen? Hadden we eerder moeten bellen? Of komt het doordat ik haar heb laten draven dat die dunne darm verschoven is en in ...’

‘Nee, absoluut niet,’ onderbreekt hij me. ‘Hier kan niemand iets aan doen en het komt zeker niet door iets wat jij wel of niet hebt gedaan,’ reageert meneer Borra zeer beslist. ‘Ik geef haar wat morfine, zodat ze minder pijn heeft en zich niet meer neergooit. Daarna ga ik de spullen klaarleggen om haar te laten inslapen, want we moeten niet te lang wachten. Neem jij ondertussen afscheid van haar.’

De zestienjarige Asha is dol op paarden. Haar leven draait om het verzorgen en trainen van haar pony Missy en de wedstrijden die ze samen rijden.

Wanneer Missy op oudejaarsavond plotseling komt te overlijden, valt Asha's hele structuur weg en is ze haar beste maatje kwijt. Ze gaat door een donkere periode en twijfelt aan alles in haar leven: vriendschappen, haar achtergrond, haar toekomstplannen en wie ze is. Verwarrend is ook dat ze steeds meer gehecht raakt aan haar sportmaatje Jurre. Uiteindelijk beslist Asha om verder te gaan met een ander paard, maar dat loopt totaal niet zoals verwacht. Komt Asha deze nieuwe tegenslag te boven en vindt ze haar eigen weg?

Een pakkend verhaal over verliezen wat je dierbaar is en je kracht terugvinden. Voor young adults. Eerder verscheen Het licht in jou en mij, het los te lezen verhaal over Asha's vriendin Anne-Fleur.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044852714

9 789044 852714